

Het Pomphulletje

Mededelingenblad voor inwoners van Hoog Soeren en Assel

Zomer 2021

van de redactie - van de bestuurstafel -
blikvangers onderweg - werkgroep
verkeersoverlast - de pollepel -
informatiepagina en nog veel meer..

*... en een speciaal interview
met René Olthof...*

Van de redactie

Colofon:**Redactie:**

Lies de Jong, Marjolijn Pinkse,
Pierre Pinkse,
Daniëlle Groenewoud

Adres:

ppinkse@upcmail.nl
Tel: 055-5191208

Website:

www.hoogsoeren.info

Layout:

Pierre Pinkse

Een nieuw zomernummer van het Pomphulletje in coronatijd. Nog steeds weinig dorpsactiviteiten, maar we hebben toch het nodige lezenswaardigs bij elkaar kunnen brengen. Uiteraard informeert het bestuur ons over de plannen en horen we meer over wegen en paden in de streek van Marjolijn. En omdat het domeinbos rond ons dorp weer eens een update in onze aandacht verdient, een strak interview met René Olthof, onze eigen boswachter. In het boekwerkje over de oorlog, dat u een poosje geleden kreeg, stond niet het verhaal van 't Zwanennest, het huis op nummer 125. Dit boeiende verhaal schreef Diederik Hülsmann voor ons op. De verkeersacties van de werkgroep Verkeersoverlast zijn u vast niet ontgaan. Een kort verslag in dit nummer. Ook over de kapel een stukje, deze blikvanger in ons dorp werd geschilderd en door vrijwilligers van een nieuw hek voorzien. Hieronder een bijzonder natuurverschijnsel. Genoeg te lezen dus. Wilt u iets bijdragen aan het volgende nummer? Mail of bel ons!

Pierre Pinkse

Een heel bijzondere ontdekking werd er gedaan door Heerko Huizinga, onder een boomstronk in zijn tuin lagen 7 of 8 larven van een vliegend hert.

Natuurlijk is er even wat meer hierover opgezocht, zo zegt Wikipedia onder andere het volgende:

"De larve van het vliegend hert is vaak te vinden op een diepte van 15 tot 40 centimeter. De larve leeft vaak op de grens tussen de grond waar het hout zich in bevindt en het aangetaste hout. Jongere larven graven zich soms in in het hout, waarbij het hout wordt verlaten als de larve aan verpopping toe is. Dan trekt de larve de grond in.

Als de larve zich volledig heeft ontwikkeld vindt de verpopping plaats. Hierbij breekt de larve voor de laatste keer uit zijn wormachtige huid en vormt een pop in de omliggende aarde. Doordat de larve stoffen uitscheidt die de omliggende aarde doen samenklitten, ontstaat een cocon die zo groot is al een kippenei. De pop van de vrouwelijke exemplaren is typisch keverachtig en heeft een bleekgele kleur met een duidelijk gesegmenteerde achterzijde en voorgevormde poten, ogen en antennes. De pop van de mannetjes is door de aanwezigheid van de enorme kaken in één oogopslag te onderscheiden van die van de vrouwtjes.

De lengte van het popstadium is veranderlijk en hangt af van omgevingsfactoren zoals temperatuur en vochtigheid. De duur is twee tot vier weken.

Lange tijd werd gedacht dat de kever maandenlang nodig had om zich gedurende het popstadium te metamorfoseren van larve tot imago. Dit komt doordat de larve zich meestal in de herfst op een vorstvrije plaats verpopt en de uit de pop gekropen kever op deze plaats blijft om te overwinteren. Pas in de zomer komt hij uit de bodem tevoorschijn".

Na de ontdekking is de boomstronk weer snel terugggelegd. Misschien zijn de vliegende herten nu wel aan het rondvliegen!

Van de bestuurstafel BBV

Het wordt steeds waarschijnlijker dat wij ons 100-jarige bestaan van de BBV en het Oranjefeest kunnen gaan vieren op zaterdag 28 augustus!

We hopen op een bijzonder feestelijke gebeurtenis waarvoor allerlei speciale dingen in het vat zitten! Houd er rekening mee in de agenda dat er vanaf een uur of drie 's middags dingen gepland staan. We lichten nog geen tipjes op van de sluier totdat alles in kannen en kruiken is.

Wat is er verder nog aan nieuws van de BBV?

We hebben ons eerste kleine dorpsfilmpje gekregen dat te bekijken is op de website in het besloten gedeelte. We hopen op vele inspirerende vervolgonames. Als iemand het leuk vindt om geïnterviewd te worden of om zelf een interview te doen laat dit dan weten aan één van de bestuursleden. Hoe meer verschillende invalshoeken, hoe leuker.

Omdat er vaak storing is bij de restafvalcontainer op de Kampsteeg, heeft de gemeente het mogelijk gemaakt voor mensen uit Hoog Soeren om in Berg en Bosch of in Radio Kootwijk het afval weg te brengen.

De gemeente Apeldoorn is een nieuw omgevingsplan (voorheen bestemmingsplan) aan het ontwikkelen. Dit ligt vanaf 11 juni ter inzage. Er zijn hiervoor informatieavonden gepland.

Begin volgend jaar wordt het viaduct van Hoog Buurlo over de A1 afgebroken en vervangen. Dit zal ongeveer 6 maanden duren. De meeste materialen worden via de A1 ter plekke gebracht. De inwoners van Radio Kootwijk en Assel zullen wel moeten omrijden via Hoog Soeren. Misschien is er wel een informele sluiproute voor ingewijden maar dat is nog niet zeker. Het is in ieder geval goed nieuws dat het viaduct uitgekozen is uit de lange lijst van viaducten die vervangen moeten worden.

In het najaar kunnen we hopelijk onze algemene ledenvergadering houden. Hierbij is er een aantal bestuurswisselingen te verwachten. Zoals bekend gaat Joke Kamstra ons dan officieel verlaten (in de praktijk is zij al vervangen door Tosca ten Donkelaar). Ook Erica ten Bosch en Jaap Westerdouwt zullen zich niet beschikbaar stellen voor een tweede termijn. Robert Tieskens en Theo Dusseldorp en ondergetekende gaan nog even door.

Lies de Jong, voorzitter BBV

Blikvangers Onderweg

In het Lentenummer van het Pomphulletje heb ik geschreven over Hessenwegen, Hanzewegen en Koningswegen en ik zou in dit zomernummer verder gaan met de namen in het Speulder- en Sprielderbos.

Jarenlang hadden wij een klein houten boshuisje in Speuld op terrein Het Binnenveld van Piet van Looijengoed, de broer van onze dorpsgenoot Hans van Looijengoed. Daar stond een fijne potkachel in waar we hout, briketten en ook antraciet in konden stoken, dus zomer en winter brachten we daar met onze twee jongens weekenden en vakanties door. Dat was 24 jaar lang genieten! Kou lijden hoefden we daar niet!

Het Speulderbos kende ik dan ook op mijn duimpje en tot voor twee jaar liep ik daar nog wel naartoe en zwierf dan heerlijk rond en liet me aan het eind van de middag weer ophalen bijvoorbeeld bij de Schaapskooi aan de Drieërweg.

Ik heb een prachtige oude wandelkaart van "Garderen en omgeving" uit 1969-1970 waarop met duidelijke zwarte letters allerlei namen van wegen en plekken aangegeven staan. Speuld heet dan nog Speulde! De beroemdste weg in dat gebied is wel de Laak die van Garderen naar Oud Groevenbeek loopt langs het nog beroemdere Solse Gat. Het schijnt een heel oude weg te zijn. Het is ook echt een "holle weg". Haaks daarop loopt de Koningsweg die vanaf die kruising richting Putten de Oude Prinsenweg heet en daarboven loopt de Nieuwe Prinsenweg. Ik weet dat er daar ergens midden in het bos een heel bijzondere kruising van wegen is, wel een vijf- of zes sprong, maar ik kan hem op deze kaart niet vinden. Dan maar eens op een wat recentere topografische kaart kijken, en ja, op die van 1986 kan ik hem wel vinden: een zes sprong daar waar de Doodenweg de Peppelseweg kruist. En de Doodenweg loopt van de Koningseik naar Garderen. Iets westelijker zie ik de Arnhemse Karweg gaan, een Hanzeweg van Arnhem naar Harderwijk. Dan is er natuurlijk ook nog de Postweg en die loopt van Leuvenum naar Putten en waar hij de Drieërweg kruist, ligt de Ermelose schaapskooi. Deze is gebouwd in 2002/2003 met bezoekerscentrum de Schapendrift. Die bouw hebben we toen van nabij meegemaakt en wij zijn er nog altijd "vriend" van natuurlijk. In de loop der jaren is het bezoekerscentrum steeds mooier en groter geworden! Echt een bezoek waard, zeker met kinderen en kleinkinderen. Ik weet eigenlijk niet waar het Speulderbos eindigt en het Sprielderbos begint. Wel weet ik dat het eerste het oostelijke deel is en het tweede het westelijke.

Het Solse Gat is een grote leemkuil, midden in dit bosgebied. Bij Garderen ligt Het Sol en we hebben hier in Hoog Soeren ook de Solskamp en ook het Solsbos, dat nu meer een open plek in het bos is achter het toegangshek naar het domein. "Sol" betekent poel of laaggelegen drassige plek. En naast huisnummer 82 zit onder het groen ook een gat waar wel water in stond en waar vroeger ook wel water uitgehaald werd. Het kleine paadje daar langs het huis is ook een oud waterpad. En zo zijn we weer terug in Soeren.

Maar als ik zo zit te schrijven over dat gebied daar bij Speuld, weet ik dat we hier wel heerlijk in het Kroondomein zitten, maar dat het Speulder- en Sprielderbos ook zo prachtig is! Ik ga er vlug weer eens naar toe om al die dierbare plekje terug te zien.....en ik raad jullie allemaal aan daar ook eens te gaan kijken. MPV.

Werkgroep Verkeersoverlast Hoog Soeren

Buurtacties: van de geplande vier konden er maar twee doorgaan vanwege het koude voorjaar. Motorrijders gaan pas op pad als het zonnig is en minstens 15 C.

Op 4 april en op 30 mei scheen de zon en was de temperatuur goed en hebben we samen met een aantal vrijwilligers actie kunnen voeren. We stonden in Assel bij het pad naar de kapel en in Soeren bij de Brandweer en bij nr. 16 dan wel bij Oranjeoord. De eerste dag waren we heel zichtbaar aanwezig: we lieten met een bordje zien wie te hard reed en wie niet en hadden paraplu's met "30 Dank u". Op 30 mei hebben we onopvallend snelheid gemeten en voertuigen geteld. Dat hebben we op andere zonnige dagen ook een aantal uren gedaan. De gegevens die we zo hebben verzameld gaan we uitwerken. Daarover meer in een volgend Pomphulletje.

Ook hebben we twee spandoeken met 30 opgehangen die u ongetwijfeld hebt gezien. Op veel vuilcontainers prijken inmiddels de 30/60 stickers en soms ook op ludieke plekken. Zo proberen we bezoekers én bewoners bewust maken van ons 30 km gebied in Soeren en 60 km in Assel.

Vervanging van de wildroosters in een geluidsvriendelijke uitvoering kost inderdaad veel geld zoals de gemeente zegt en dat heeft de gemeente niet. Over verwijdering van het nutteloze rooster op de Pomphulweg zijn we nog in overleg met de gemeente. Dat geldt ook voor ons voorstel om van de zandwegen in Hoog Soeren een erf te maken. De aanvraag voor subsidie om STOP OVERLAST SNELHEID & GELUID borden aan te schaffen en te plaatsen is in behandeling bij de gemeente.

Blijf vooral op de verharde weg 30 km rijden waar dat geldt en doe een melding als u overlast ervaart bij de politie (<https://www.politie.nl/aangifte-of-melding-doen#link-vernieling-beschadiging-of-overlast>) en bij de gemeente (<https://www.apeldoorn.nl/buitenlijn-parkeeroverlast> en <https://www.apeldoorn.nl/buitenlijn-verkeer>).

André Ettema, Peter Klein, Diederik Huelsmann, Birgit Brandsma, Hans Pasmaan en Johan Visser

Interview met René Olthof, boswachter

René Olthof is bijna 30 jaar boswachter van Kroondomein het Loo. Voor het Pomphulletje vertelt hij graag over zijn werk, wolfverhalen en zijn visie op bosbeheer.

Al van jongs af aan wist René dat hij boswachter wilde worden. Geboren in Harskamp, opgegroeid in Nunspeet, met het bos om de hoek is de liefde voor de natuur snel gegroeid. Op zijn 12e verhuisde hij met zijn ouders naar Duitsland omdat zijn vader beroepsmilitair was. In Duitsland is de MAVO gevolgd om vervolgens in Nederland, bij zijn opa wonend, de HAVO af te ronden. Toen bleek dat er geen opleidingsplaats was, besloot René weer terug te gaan naar Duitsland om een jaar stage te lopen bij een boswachterij, met daarop volgend een jaar dienstplicht.

Helaas bleek er een wachtlijst te zijn voor een inschrijving bij de Hogere Bosbouw- en Cultuurtechnische school. Omdat hij toch heel graag iets wilde studeren over natuur en milieu, besloot hij zich in te schrijven bij Milieukunde in Groningen. Een kamer was geregeld en toen kwam het telefoontje dat er plek was vrij gekomen in Velp. Of hij nog interesse had? Natuurlijk! Na de 4-jarige studie bosbouw, lagen de banen niet voor het oprapen. In de daaropvolgende vier jaar heeft René allerlei banen gehad die aansloten op de studie. De laatste was bij het RIN (Rijksinstituut voor Natuurbeheer) waar hij werkte aan het Bosreservatenonderzoek. Hij sloot zich aan bij Pro Silva, een commissie van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging, waar hij met veel plezier excursies volgde, later ook gaf, en uiteindelijk voorzitter van is geworden.

En toen kwam de vacature voor boswachter van Kroondomein het Loo. 3000 hectare bos en natuur met een grote historische waarde. Toen hij deze vacature zag voelde hij dat dit zijn baan zou worden, nog voordat hij had gesolliciteerd. De eerste sollicitatieronde ging goed, waarna een psychologische test volgde in Den Haag. Onderdeel van de test was op tijd zijn, was hij te laat, dan hoefde hij niet meer te komen. En laat er nou precies op de dag van de test een staking bij de NS zijn, met daardoor gigantische files waardoor René nooit op tijd zou kunnen komen. Zichzelf opvretend in de auto kwam hij aan in Den Haag, om te horen dat dit een overmacht situatie was en hij alsnog de test mocht maken. In afwachting van de uitslag van de resultaten ging René terug naar Wageningen. Totdat er een telefoontje kwam met de vraag of hij langs kon komen. Met Jaap Kuper, voormalig rentmeester van Kroondomein het Loo en collega Wim Arentsen reden ze door het Kroondomein. Totdat Jaap Kuper de verlossende zin zei: Wim, zie je het zitten? Waarop Wim natuurlijk 'ja' zei. En zo geschiedde dat in juni 1992 René boswachter van Kroondomein het Loo werd. In februari 1993 is René met zijn gezin naar Hoog Soeren verhuisd alwaar zijn jongste zoon een maand later werd geboren.

Wat houdt het werk als boswachter van Kroondomein het Loo nu eigenlijk in? René vertelt dat het van oudsher een houtvesterij is. Jaap Kuper had een plan ontwikkeld waarbij er zonerings in het bos is aangebracht. Een gedeelte met uitheemse bomen als productiebos, en een gedeelte met inheemse bomen voor natuur en hout. En natuurlijk het bosreservaat 'de Dassenberg' en de heide. René had tijdens zijn stage in Duitsland de gevolgen van kaalkap gezien. Volgens de boswachter ter plekke was dat de enige manier, maar bij Pro Silva zag hij dat het ook anders kon. Hij vindt het belangrijk dat er duurzaam beheer is in het bos. Toch moest hij bij aanvang beginnen met kaalkap om exoten te verwijderen uit een inheemse zone. Dat werkt als volgt. Je hebt een gedeelte van bv. 100 hectare waar je 100 toekomstbomen (toekomstige kap-bomen met een rechte stam, weinig zijtakken die geschikt zijn voor de kap) hebt staan. Om er voor te zorgen dat de toekomstbomen zich zo goed mogelijk ontwikkelen dun je de bomen om de toekomstbomen heen uit. Wanneer je met deze dunning niet vooruitdenkt hou je alleen maar dikke bomen over, die allemaal gelijktijdig kaprijp zijn. Met kaalkap haal je een heel ecologisch systeem overhoop, dat tientallen jaren nodig kan hebben om zich te herstellen. René hanteert de methode: het uitkapbos. Hiermee kan er op een duurzame manier hout worden gekapt zonder het bos kaal te slaan. Door steeds een beperkt aantal dikke

bomen te kappen wordt er ruimte gegeven aan de resterende bomen die zich weer verder kunnen ontwikkelen. Door een grote variatie aan diameters aan te houden zijn niet alle bomen tegelijk dik, en kan dit systeem worden volgehouden. Er ontstaat daardoor uiteindelijk een heel gevarieerd bos in soorten en leeftijden waaruit duurzaam hout kan worden gekapt. Daarnaast houdt René rekening met de natuur door bomen met veel holttes en bomen die van belang zijn voor zichtlijnen of ecologische waarde, intact te laten. Iedereen herkent vast dat er met regelmaat bomen in het bos staan met een oranje verflodder. Het lijkt willekeurig, maar daar is jarenlange planning aan voorafgegaan. Ongeveer elke 7 jaar is een deel van het bosgebied aan de beurt voor houtkap. **Hoe komt het dat het hondenbos de afgelopen 3 jaar zelfs 2 x is gekapt?** René vertelt dat door de aanwezigheid van munitie uit WOII er 25 jaar geen kap en dunning had plaatsgevonden. Nadat het gebied werd vrijgegeven was het de hoogste tijd om onderhoud te plegen, en doordat het gebied na 2 jaar volgens planning weer aan de beurt was en het bos weer gestabiliseerd was, kon hij uiteindelijk aanvullend nog in beperkte mate hout oogsten.

Hoe kijkt René terug naar bijna 30 jaar boswachter in Kroondomein het Loo? Als eerste is hij tevreden over hoe zijn visie op bosbeheer heeft uitgepakt. Het bos geeft voldoende productie, is gevarieerder en daardoor veel interessanter, een uitstekende plek voor flora en fauna en je kan er ook prima recreëren. Maar helaas merkt hij ook de invloeden van klimaatverandering en van het stikstof probleem. Elk jaar is er aan het begin van het seizoen een watertekort. Omdat het water in onze regio erg diep zit, zijn de bossen afhankelijk van het regenwater. En als er geen regen valt zoals in 2018 dan is er gelijk sprake van extreme droogte. In de laatste 3 jaar was er sprake van droogte, en dat is te zien aan de bomen. Met name fijnspar en japanse lariks staat er slecht bij, zoals te zien aan het kleine bosje aan de Kampsteeg. Maar ook beuken, naaldbomen, heide en grassoorten hebben te lijden van de droogte. Wat een verschil met 2021, want dit voorjaar is er zo veel regen gevallen dat de bomen nu al vitaler zijn. Maar dat neemt niet weg dat de periodes van droogte een grote invloed hebben op de ontwikkeling van de bomen en daarmee 'ons' bos. Het stikstofprobleem is ook in onze regio groot. Door een overschot aan stikstof verzuurt de bodem waardoor mineralen uit de grond worden gespoeld. Deze mineralen komen niet meer terug, en dat is funest voor het bos en de heide. Alle bomen zijn gevoelig voor mineralentekort, maar sommige boomsoorten - met geel verkleurend blad - lijken te kunnen helpen. De esdoorn is zo'n boom, die diep wortelt en mineralen uit de ondergrond haalt. Daarom zijn er overal esdoorns geplant, met een hekwerk erom heen zodat ze niet worden opgegeten door de herten. Daarnaast is de inzet van schapen op de heide zeer succesvol. Ze eten graag pijpestro, een grote concurrent van heideplanten. Sinds zo'n 7 jaar loopt een herder met zijn schaapskudde door het gebied van april tot oktober. Sindsdien is de heide vitaler en gevarieerder, met recht een succes!

En wat is zijn visie op de toekomst? Tja, eigenlijk zo door gaan. Zorgen voor een gevarieerd bos, kennis delen, een goede biodiversiteit en een gezonde bedrijfscultuur houden. Het lijkt saai, maar dat is het zeker niet! Want door zijn werk komt René regelmatig een wolvenroedel tegen, en daar horen we natuurlijk graag meer over. Sinds 2018 heeft een wolvin zich gevestigd in ons terrein, en zoals bekend zijn er ook welpen. Wolven vinden herten maar een lastige prooi, en eten daarom graag zwijnen. Zo zag hij eens een roedel herten waar de wolf op slechts tientallen meters afstand naar stond te kijken! Ondanks dat de wolf zijn best deed om de roedel te laten rennen door wolvengezang bleven ze gewoon staan en verder eten, waarna de wolf afdroop. Frislingen daarentegen zijn een makkelijke prooi en dus stapelvoer. René vindt het geweldig dat de wolf zich in Nederland heeft gevestigd, en maakt zich geen zorgen over de gevolgen. Een wolvenroedel heeft een zeer groot leefgebied nodig (meer dan 10000 ha, zo'n beetje het hele Kroondomein), dus de kans dat er in Nederland een overpopulatie zal zijn is nihil.

U begrijpt dat ik met andere ogen naar ons bos kijk. Ik zie dikke rechte bomen waar later planken van worden gemaakt, bomen met holttes die zullen blijven staan voor de dieren, en bomen met een kronkelende stam die waarschijnlijk gekapt worden als brandhout voor particulieren. Maar er valt nog veel te leren, dus wanneer René weer een excursie organiseert hoop ik dat ik er bij kan zijn!

Tekst: Daniëlle Groenewoud

Honderd jaar 't Zwaluwnest, Hoog Soeren 125

door Diederik Hülsmann

Het oude Zwaluwnest is in 1916 gebouwd door architect Henk Wegerif in opdracht van een familie uit Rotterdam. De vrouw van het gezin is hier één keer geweest en vond het hier zo ontzettend eenzaam, dat ze weigerde om ooit nog eens naar Hoog Soeren te komen.

Mijn vader werd geboren in 1914 in Amsterdam aan het Valeriusplein. Op dat moment was dat het laatste huis van Amsterdam Zuid, want daar begonnen de weilanden.

Hij bleek zwaar astmatisch te zijn. Er werd in die tijd veel met kolen gestookt en daardoor ontstond er smog, net zoals in Londen.

Hij kwam voor het eerst in Hoog Soeren in 1919 en logeerde toen in Hotel Eik en Dal. Hij kon ineens weer vrij ademen, het was een openbaring voor hem. Gezonde pure boslucht!

De familie vond het hier in Soeren zo heerlijk, dat er direct gezocht werd naar een vastere plek. En het bleek dat 't Zwaluwnest te koop stond.

Mijn grootvader heeft toen, in 1920, met steun van zijn schoonmoeder dit huis gekocht. Het was riet gedekt en enkelsteens. Bedoeld als zomerhuis, het plafond was de vloer van de kamers erboven, dus zeer gehorig. Maar het huis had vele kamers en wel drie verdiepingen.

Vanaf dat jaar is de familie elke zomer vanuit Amsterdam voor drie maanden verhuisd naar

Hoog Soeren. In de maand juni per trein heen met vele koffers, kleding, linnengoed, servies enz., enz. En in september weer terug. Er werd uitgestapt bij Halte Assel (het moest wel aan de conducteur gevraagd worden, dan werd er gestopt). Alle leden van het gezin stapten met hun bagage over op paard en wagen van de firma Regeling. Ik geloof dat het laatste traject wel een klein uur duurde. De berg op naar Hoog Soeren.

De hele familie bestond toen uit mijn grootouders, hun drie kinderen, en schoonmoeder met haar jongste dochter (zuster van mijn grootmoeder), zij is hier later komen wonen en was bekend als Juffrouw Annie Boese.

Vaak logeerden hier dan ook nog broers en zuster van mijn grootouders, eventueel met kinderen.

Mijn grootvader kon natuurlijk niet altijd hier zijn, hij bleef in Amsterdam en kwam hier in de weekenden met de trein. De familie heeft zeer genoten en er zijn vele verhalen die nog steeds bij ons de ronde doen.

Door het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog kon Hoog Soeren niet meer bezocht worden vanuit Amsterdam. Het huis werd meteen bezet door de Duitsers die betrokken waren bij het munitiedepot. De hele hoek achter Oranjeoord en het hotel zelf werden in beslag genomen.

En we weten dat de Canadezen ons bevrijd hebben. De Duitsers waren vertrokken en de Canadezen trokken in 't Zwaluwnest. In 1945, ik weet de datum niet, heeft één van de bewoners de open haard

aangestoken met benzine, zoals ze in Canada gewend waren. Maar met een rieten dak is dit geen verstandige handeling. Het huis is tot de grond toe afgebrand en ingestort. Daar hebben we geen foto's van. Wel hoe het geweest is.

Bij de brand is alleen een hond omgekomen die op dat moment ergens in een bovenkamer was. Dat was het einde van het vakantiehuis, 't Zwaluwnest!

Na het vertrek van de Canadezen zijn mijn vader, zijn zusters en tante Annie Boese in Hoog Soeren gaan kijken. Mijn oudtante Annie (geb.1890, 57jaar oud, ongetrouwd) was geïnteresseerd en heeft toen met steun van de overheid het nieuwe Zwaluwnest gebouwd. Dat heeft wel enige tijd geduurd. Ik geloof dat zij er pas eind 1948 kon intrekken.

Toen bleek er een grote woningnood te zijn in Apeldoorn en kreeg zij twee oude dametjes inwonen. Hoe lang dat geduurd heeft weet ik niet. Toch wel een paar jaar?

Het huis had geen centrale verwarming maar alleen kachels. In de winter ging zij vaak logeren bij vriendinnen en haar neven en nichten.

Eind vijftiger jaren heeft zij centrale verwarming laten aanleggen. Dat was een grote verbetering.

In 1962 is zij op 72 jarige leeftijd overleden en is het huis in bezit gekomen van mijn vader en zijn zusters. De gemeente Apeldoorn legde toch weer een claim op het huis en zij moesten een gedeelte van het huis in de verhuur brengen. Voor ons bleef dan de zijkamer beneden en één slaapkamer over. En daar is toen veel gebruik van gemaakt.

Pas in 1973 liep die verhuurclaim af en konden we gebruik maken van het hele huis. De zomers daarna waren fantastisch en wij hebben die ook volop benut.

De jaren daarna tot 2000 is het huis alle zomers maar ook vele weekenden en tussen vakanties door vol bezet. Het was vooral in de zomers een probleem. We hadden hele schema's.

In 2000 was het met goedvinden van de familie, voor ons mogelijk hier te komen wonen. Wat ik me al voorgesteld had in 1948 toen ik Hoog Soeren voor het eerst bezocht en een jaar later drie weken, in de herfst bij mijn tante moest logeren omdat mijn zusje rodehond had en wij in quarantaine moesten. (dat was toen zo).

Mooie herinnering is cantharellen zoeken, emmers vol. En dan de munitie die ik vond en stiekem naar Amsterdam meenam. Tot grote schrik van mijn moeder, die het dan weer in de vuilnisbak liet verdwijnen. De bossen door struinen, wild zien met mijn vader, houtvester Lanz of jachtopziener Schriek. (Korhoenderbalts, hertenbranst, wilde zwijnen met jongen op de voederplaatsen).

Nu is het 2021, 't Zwaluwnest is nu meer dan 100 jaar in de familie en wij wonen hier alweer 21 jaar. We hopen hier nog in lengte van jaren en in goede gezondheid te mogen wonen. Het is een zegen dat we hier mogen wonen!

De kapel van Hoog Soeren

Onlangs is de kapel in Hoog Soeren aan de buitenkant geheel geschilderd en zijn de hekken rondom vervangen.

Maar wat weten we eigenlijk van de kapel? Een kleine stukje historie.

Op de plek waar nu de kapel staat, stond een oud leeg boerderijtje. De eigenaar, de heer Gerrit Berends Eikendal Dirkzoon (1815-1901), smid in Apeldoorn, schonk huis en grond waarna het werd uitgebroken tot een lokaal waar men 's zondags om de 14 dagen voor diensten samen kon komen.

Bij stormachtig weer durfden enkelen echter niet naar binnen, bang voor instorting.

In 1904 is het lokaal afgebroken en een kapel gebouwd. De eerste steen werd gelegd door Hendrika van Laar Gdr, de jongste leerling van de zondagsschool. Wijlen de heer S. Parqui schonk een luidklok en in 1920 werd door hem eveneens het gebrandschilderde raam in de achterwand geschonken. Eind december 1924 kwam er een torentje op het gebouw met luidklok met de inscriptie: "Hij die u roept, is getrouw". Ook een uurwerk werd er bij gegeven door de heer Parqui. Omstreeks 1956 zijn de oude ramen vervangen door de nu nog aanwezige gebrandschilderde ramen. Later is er een glas in lood raam van de hand van Gaby Bovelander achter in de kapel geplaatst.

In het jaar 2000 is er een veel ruimere ingang en keuken gemaakt, een vergaderkamer aangebouwd en een geheel nieuwe inrichting gerealiseerd. Dit alles werd grotendeels mogelijk gemaakt door een legaat van wijlen mevrouw Jannie Hoogheim. Los van corona wordt de kapel veelvuldig benut voor diensten, huwelijksinzegeningen, uitvaarten, kapelconcerten en soms dorpsactiviteiten.

In 1999 werden de hekken rond de kapel ook vervangen door vrijwilligers uit het dorp, waaronder Jan ten Bosch sr., Ben en Nel Tamminga en Dick van Koperen.

In 2021 werd de sloop en opbouw van de hekken verzorgd door Frank Nijhuis, Hylke Brandsma, Jan Reerds en Henk Oostenbrugge.

Tiramisu met citroen en Limoncello

Ingrediënten:

- 200gr. Italiaanse Lange Vingers (Savoardi)
- 2,5 dl. Slagroom
- 250 gr. Mascarpone
- 120-150 gr. Suiker
- 0,8 dl Citroensap en rasp 1 citroen
- 0,8 dl. Limoncello

Garnering:

- 1 citroen/limoen in dunne plakjes
- Poedersuiker
- Verse munt

Aan de slag:

- * Klop de slagroom samen met de suiker en mascarpone.
- * Vermeng hierdoor de citroenrasp.
- * Vermeng het citroensap met de limoncello.
- * Neem een platte schaal (liefst een glazen schaal zodat je de laagjes goed kan zien) en leg daarop een laag lange vingers.
- * Besprenkel de lange vingers met het mengsel van citroensap en limoncello.
- * Daarna het mascarponemengsel hier op spatelen.
- * Herhaal de handeling(en), zodat je mooie laagjes krijgt.
- * Zet koud weg en voor het opdienen garneren met de citroen plakjes, verse munt en de poedersuiker!

Buon Appetito!!

Ps Uiteraard is elk recept naar eigen inzicht en smaak!

Als je bijvoorbeeld dol bent op Limoncello, kun je hier natuurlijk meer van gebruiken.

Trial and error!

En de pollepel geef ik door aan [Inge Schaap](#)

Informatiepagina

Vaste gegevens

Politie:	Wijkagent Mevrouw Esther Groeneveld Alarmnummer 112 Melden niet-urgente zaken: 0900-8844 of www.twitter.com/politieuddel
De Buitenlijn:	Tel. 14055 van 08.00 tot 17.30 uur (of https://secure.apeldoorn.nl/buitenlijn-form)
Buurvrouwenborrel:	Elke eerste woensdag van de maand van 16.30 tot 18.00 uur in Hotel Hoog Soeren
Buurmannenborrel:	Elke eerste donderdag van de maand van 17.00 tot 18.30 uur in Hotel Hoog Soeren
Inloop café:	Elke woensdag van 10 - 12 uur in Hotel Hoog Soeren
Website BBV:	http://www.hoogsoeren.info/
Sociaal werk :	Anne Snellebrand, Tel: 06-12792809 Of 088-7846464 e-mail: a.snellebrand@stimenz.nl

Thuis werken is de norm en wat doe je dan?

In Coronatijd werd thuisblijven de norm. Niet meer naar kantoor, geen fysieke vergaderingen meer, niet naar school, maar alles digitaal. Wie had ooit eerder van "Zoom" en "Teams" gehoord als het middel om met elkaar te communiceren? Maar thuis werken aan de keukentafel of in een hoek van de huiskamer terwijl er gestofzuigd wordt, de kinderen om je heen dreutelen, je partner ook zijn of haar telefoontjes moet afwerken, is geen pretje. Onze dorpsgenoot Edgar van Silfhout liet daarom een mobiel kantoor naar huis komen en in de tuin plaatsen. Nu kan hij ongestoord werken. Het plaatsen van zo'n kantoor was een spectaculaire hijsklus en dat was weer leuk voor de gepensioneerden om naar te kijken.

